PROF. DR SCHILDER UITGEDRAGEN

DUIZENDEN WAREN OM ZIJN GROEVE

EEN GROTE ROUW

Op Woensdag 26 Maart werd Prof. Dr Schilder uit zijn woning aan de Vloeddijk 14 uitgedragen voor de droeve tocht naar zijn begraafplaats. Het was koud en somber weer, alsof de natuur mee treurde en weende bij deze grote rouw, welke de gehele stad Kampen stempelde.

Als een merkwaardigheid kan worden meegedeeld, dat de overledene reeds twintig jaar geleden in een brief aan een intieme vriend van hem schreef hoe hij, na zijn sterven, het liefst begraven wilde worden, n.l. in grote soberheid, terwijl op zijn graf volstaan zou worden met 't lezen van 'n hoofdstuk uit Gods Woord, en wel: Joh. 17.

Deze wens werd thans geëerbiedigd.

In verband met de grote vriendenschaar van de overledene was het noodzakelijk, dat in het sterfhuis alleen de familie samenkwam, terwijl de officiële personen en vrienden in de aula van de Hogeschool bijeen kwamen.

Verder was er voor het publiek, dat uit alle oorden des lands was samengestroomd, (het stadsbeeld had het aanzien van een halve Theologische Schooldag) werd ondergebracht in de Nieuwe Kerk. Waarin ruim 1700 mensen samenstroomden.

In het sterfhuis werd de plechtigheid geleid door de wijkpredikant van de overledene Ds O. W. Bouwsma, die na de lezing van Psalm 103 o.a. het volgende zei: -

Het is al aanstonds een grote vertroosting op de dag, waarop wij van 's Heren wege geroepen worden het lichaam van onze broeder Klaas Schilder te zaaien in verderfelijkheid, gelovende, dat ook zijn lichaam zal worden opgewekt in onverderfelijkheid, elkander op christelijke wijze te mogen begroeten als broeders en zusters in onze Here Jezus Christus. Want deze aanspraak richt dadelijk ons aller oog op Hem, Die als het Hoofd Zijner Christelijke Kerk samenverbonden houdt onze broeder, die nu van alle smart en van alle smaad ontheven is en ons, die nog staan in het strijdperk van dit leven. Tevens worden wij zo op deze dag, waarop de gedachten zich in ons vermenigvuldigen, bewaard bij de eenvoud der Schriften. En zo eren wij onze overleden broeder ook juist hierin, dat hij zelf geweest is een eenvoudig dienstknecht van Christus, die het woord van Johannes de Doper tot het zijne heeft gemaakt: Christus moet wassen en ik moet minder worden. In die eenvoudigheid des geloofs heeft broeder Schilder de goede strijd gestreden door goed gerucht en kwaad gerucht, de Here dienend en niet de mensen.

En waar wij nu geloven, dat Schilder thans de lof des HEREN zingt, daar zullen wij met hem verenigd in dezelfde Christus vandaag niet anders mogen doen. Wij zullen wenen, als niet wenende, want Christus komt met haast. Wij willen daarom van de HERE geleerd nu zeggen: Loof de HERE, mijn ziel.

Psalm 103 is het lied der Kerk. Meent niet, dat de dichter van deze zang maar wat gezongen heeft, los van de grote gemeente. Integendeel, in het midden der broederen wordt deze hymne op de God des levens gezongen. En nog vandaag prijst een ieder in de gemeenschap der Kerk na de verkondiging van de dood des Heren de Naam des HEREN — gelijk onze broeder Schilder dat Zondag 9 Maart nog heeft gedaan — met de woorden van de 103e Psalm. Zo heeft ook Schilder, de regel kennend, dat buiten de kerk geen zaligheid is, in de grote gemeente de HERE gedankt voor Diens verlossende genade: Loof de HERE, mijn ziel, Die al uw ongerechtigheid vergeeft! In het heiligdom, waar het volk vergaderd is, wist Schilder zijn plaats. En in de gemeenschap van het volk des Heren, is aan hem ook de vreugde van Psalm 103 bevestigd, dat de HERE gerechtigheid doet aan al degenen, die onderdrukt worden. Schilder heeft geweten wat smaadheid om Christus' wil is. Maar de HERE heeft ook zijn mond verzadigd met het goede en zijn jeugd vernieuwd als eens arends.

Zo heeft hij de lof des HEREN gezongen.

En wij willen het thans ook doen nu wij die 103e Psalm verder moeten nazingen. De dagen des mensen zijn als het gras. Ook de dagen van de mens Klaas Schilder. De Here heeft hem tot Zich genomen. Dat kan de HERE wel doen zonder dat Zijn werk hier op aarde gevaar loopt.

Dat geloof vraagt de HERE van ons, nu wij geneigd zijn te vragen hoe het nu verder moet zonder Schilder in de kring van zijn gezin en in die andere kring van het grote gezin van de gemeenschap der heiligen.

Maar daarin gaat de HERE ons troosten met Zijn beloften en opdrachten. Troosten door ons te wijzen op Zijn onwankelbaar Verbond. Want de goedertierenheid des HEREN is van eeuwigheid tot eeuwigheid over degenen, die Hem vrezen en Zijn gerechtigheid aan kindskinderen; aan degenen, die Zijn Verbond houden en die aan Zijn bevelen denken om die te doen.

Indien wij voor dit Woord des HEREN buigen, dan kunnen wij ook op deze dag zeggen: Loof de HERE, mijn ziel. In het zingen van die lof des HEREN zijn de engelen ons tot een beschamend voorbeeld. Maar waar wij vandaag Schilders stem weten in de koorzang der verlosten, welker lied dat der engelen overtreft, daar willen wij hier op aarde in onze strijd en in onze smart het toch zeggen: De Naam des HEREN zij geprezen.

Schilder eindigde eens één van zijn werken zó:

Op aarde was — als ijdel glas — Uw blijdschap licht te schenden.
Maar eenmaal kan — de vreugde van — de bruiloft nimmer enden.

Dat laatste geldt sinds Zondagmorgen 23 Maart 1952 ook onze broeder Schilder.

Want Christus heeft gezegd: Waar Ik ben, daar zal ook Mijn dienaar zijn.

Cliché Dagblad „'t Nieuws voor Kampen".



Langs een cordon van rouwende mensen trekt de lange stoet door Kampens straten.

BIJ DE BAAR VAN PROF. DR K. SCHILDER.
23 Maart 1952.

GODS ademtocht heeft deze boom geveld!
We staan verbijsterd in de felle brand.
Zijn schaduw was ons steeds een koele hand,
en zijn beschutting temperde 't geweld

der elementen. HEER! — strek uit UW hand!
Geef ons een toevlucht onder Uwe vlerken;
Aanschouw UW Kerk en wil de moeden sterken
en grijp de struikelenden bij de hand!

BERENDIEN MEIJER-SCHUILING.

SAMENKOMST IN DE AULA.

In de aula merkten wij op het Stichtingsbestuur van de Theologische Hogeschool, de Curatoren, de professoren met hun dames, de Loco-Burgemeester van Kampen, A. Scholten. Vele intieme vrienden van de overledene, vertegenwoordiger van de Uitgeefster Oosterbaan & Le Cointre N.V. te Goes, de Senaat van het Studentencorps der Theologische Hogeschool, F.Q.I. Voorts een delegatie van zeven personen, vertegenwoordigende de afdeling Utrecht der S.S.R., waaronder de landelijke Uniepraeses, de Utrechtse praeses en twee oud-praesides.

In de aula werd de samenkomst geleid door Ds C. L. Lindeboom van Kampen, die eveneens voorlas de 103e Psalm, voorging in gebed en daarna de volgende rede uitsprak:

Broeders en zusters,

Wij hebben allen zo behoefte vandaag, elkander even te zien, en elkander de hand te drukken en elkander te troosten.

In droefheid zijn we hier vergaderd, eigenlijk ook nog in grote ontsteltenis. Het is zo heel moeilijk om onder woorden te brengen, wat ons zo diep verslagen doet zijn. Wat was deze mens met ons aller leven nauw samenverbonden. Iets van een grote leegte vervult ons. Als een wind, als een Elia, als een storm is het leven van Prof. Schilder geweest, en dan komt er een ogenblik, dat de storm voorbij is, dan wordt het overal plotseling stil.

Zo lijkt het, nu hij voorbij is, of er iets komt van een stilte, een vacuum. En we worden heengedreven in deze ogenblikken, als vanzelf naar de Schriften, om ons door de Here te laten troosten in al ons zielsverdriet.

Als we ooit in de verzoeking zijn geweest, om over de dode te gaan spreken, dan nu. Maar we moeten die verzoeking weerstaan. Het mag niet. De Here heeft ons anders onderwezen en in het voetspoor van zijn Meester heeft Schilder het ons anders geleerd. We willen spreken over de psalm, die oproept, aard en zee en berg en dal, om de Here te prijzen, voor wat Hij heeft gedaan.

En zelfs met het oog op de dode breken deze loflieder niet. Want we zien bij deze begrafenis op God, die van kracht tot kracht voortgaat.

En ik denk aan woorden, die onze Schilder gesproken of geschreven heeft bij het heengaan van Prof. Honig. „Wij zien bij de Here altijd een voortgaan van kracht tot kracht. Het is bij Hem altijd een opgaan, blinken, en steeds meer blinken. De dag van Honigs inaugurele was beter dan de dag van zijn intrede in de eerste gemeente, en de dag van zijn begrafenis was beter dan de dag waarop hij het hoogleraarsambt aanvaardde." En zo mogen wij 't ook zeggen: De dag waarop hij jong en enthousiast het leraarsambt aanvaardde, was beter dan de dag van zijn groentijd. De dag, waarop hij Hoogleraar werd, wat beter dan die van zijn intrede, maar dan ook..... deze dag der begrafenis is beter dan a l l e dagen van zijn leven!

En zalig is hij, die daaraan niet geërgerd wordt.

Psalm 103 is 'n lied, waarin Zion de Here looft om Zijn goedertierenheden. Het is de psalm, waarin de kleine mens verrukt is van Gods trouw en goedheid en gunst aan Zijn kinderen. Het is een psalm, waarin het de mens te machtig wordt en waarin het er uit moet, dat alle mensen als niets zijn en stof en as, maar dat God te prijzen is, eeuwiglijk te prijzen, van geslacht tot geslacht. Hier wordt niets meer gevraagd van God, hier worden geen zorgen meer voorgelegd en geen tranen meer, maar dank en ere.

En nu ziet de psalmist, op wat de Here zo doet in het leven van ieder van Zijn kinderen. Hij geneest er een van ziekte. Hij, die het recht had, om ons te doen naar onze zonden, heeft ons uitgered. Hij heeft de zonden vergeven, en ze niet willen gedenken.

En die wonderbare genade, die vergevende, souvereine genade heeft de Here betoond in het verleden, toen Hij Zijn kerk uitleidde. De historie van Gods volk is één bewijs van Gods ontfermingen, aan zondaren bewezen. De Here heeft alle eeuwen en alle tijden aan Zijn volk op het gebed die mannen gegeven, die nodig waren voor de kerk in die bepaalde tijd. De Here heeft al zijn profeten weer anders toegerust, met gaven en krachten, die vereist werden voor de taak die zij hadden te vervullen te midden van een krom en verdraaid geslacht.

En de Here heeft in Israël Mozes zijn wegen bekend gemaakt en toen het volk van de Here afviel en het ergste te vrezen was, toen heeft de Here, op